

Pla de protecció internacional a Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
i Família

Pla de protecció internacional a Catalunya

Generalitat de Catalunya
**Departament de Benestar Social
i Família**

© Generalitat de Catalunya, 2015

Direcció General per a la Immigració
Departament de Benestar Social i Família
Calàbria, 147
08015 Barcelona

Avís legal:

Aquesta obra està subjecta a una llicència Reconeixement-No Comercial-Sense Obres Derivades 3.0 de Creative Commons.

Se'n permet la reproducció, distribució i comunicació pública sempre que se'n citi l'autor o autors i l'editor, i no es faci un ús comercial de l'obra original ni se'n creïn obres derivades.

La llicència completa es pot consultar a

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/legalcode.ca>

Foto de la coberta: John Morgan

1a edició electrònica: gener de 2015

Dipòsit legal:

Disseny: gama, sl

Maquetació: Scripta manent

Catàleg de publicacions del Departament de Benestar Social i Família: gencat.cat/bsf/publicacions

Salutació

La protecció internacional és una realitat present a Catalunya, però no prou coneguda. La societat, les entitats, els ajuntaments i la mateixa Generalitat han actuat en diversos moments de la història recent –i ho continuen fent– per protegir o defensar persones perseguides per motius de raça, religió, nacionalitat, opinions polítiques, pertinença a un determinat grup social, gènere o orientació sexual.

El nombre de persones que cada any arriben a Catalunya i sol·liciten l'estatut de refugiat és modest, però aquestes són dipositàries d'una gran importància simbòlica. La seva situació, els seus problemes posen a prova la solidaritat dels catalans, la nostra capacitat de reacció i, fins i tot, la memòria del nostre propi exili en determinats moments de la història. “Per com percebem i acollim els altres, els diferents, es pot mesurar el nostre grau de barbàrie o de civilització”, resumeix el filòsof Tzvetan Tódorov.

A finals de 2011 el Govern va decidir disposar d'un primer document estratègic dedicat a la protecció internacional, un pla que orientés l'acció de la Generalitat per als propers anys. Després de llargs mesos de treball amb les entitats del sector, el 28 de gener de 2014 el Govern va aprovar el Pla de protecció internacional a Catalunya (PPIC). Un Pla inspirat en un document previ redactat per un grup de treball de la Taula de Ciutadania i Immigració on van participar, a més de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona; ACCEM; Creu Roja; Acsar; CCAR; l'Associació Catalana per a la Integració d'Homosexuals, Bisexuals i Transsexuals Immigrants; el Centre Exil; l'Institut de Drets Humans de Catalunya; el Pen Català; Iniciatives Solidàries i SICAR cat.

El PPIC, el primer que s'aprova a Catalunya i a l'Estat, marca una sèrie de mesures a desplegar en un període de quatre anys: canalitzar iniciatives per millorar el règim jurídic de la protecció internacional i de l'apatrídia; formar la societat en general i, més concretament, diferents actors socials, inclosos els empleats públics i informar-los del Pla; aportar recursos i finançament per a l'acollida; col·laborar amb l'Estat en l'acollida de persones reassentades i desplaçades a la força; i contribuir a la incidència política i social per promoure la protecció de les persones perseguides.

Amb aquest Pla, impulsat per la Direcció General per a la Immigració del Departament de Benestar Social i Família, responem també a un deure històric de Catalunya amb la comunitat internacional pels milers de catalans que van patir l'exili després de la Guerra Civil a països com ara França, Mèxic, Argentina, Xile o Itàlia. Una obligació moral i un gest d'obertura democràtica que passa per copsar els problemes socials i les crisis humanitàries que s'esdevenen al món i per contribuir a donar-hi resposta des de la solidaritat i la reacció pràctica.

Neus Munté i Fernández
Consellera de Benestar Social i Família

Sumari

1.	La protecció internacional i l'oportunitat que Catalunya tingui un pla	9
	• La incidència de la protecció internacional a Catalunya.....	9
	• Les xifres de la protecció internacional a Catalunya	10
	• Espai legal i competencial	13
	• Oportunitat perquè Catalunya disposi d'un pla de protecció internacional	14
2.	El Document de bases	15
3.	Anàlisi de la situació	16
4.	Recursos actuals	16
5.	Subjectes del Pla: les persones perseguides, la societat catalana.....	17
	• Les persones perseguides. Col·lectius	17
	• La societat catalana. Incidència política i social	19
6.	Administracions responsables	20
7.	Principis rectors i d'acció institucional	20
	• Principis rectors de la política pública de protecció internacional.....	20
	• Principis d'acció institucional de la protecció internacional	21
8.	Mesures	22
	• Millora del règim jurídic de la protecció internacional i de l'apatrídia, i de la seva posada en pràctica	22
	• Formació i informació.....	23
	• Acollida	23
	• Contribució a la resposta internacional davant els desplaçaments forçosos, afluències massives, reassentaments i altres.....	23
	• Incidència política i social.....	24
	• Finançament	24
9.	Vigència i seguiment	25

La protecció internacional i l'oportunitat que Catalunya tingui un pla

La incidència de la protecció internacional a Catalunya

La *protecció internacional* engloba el dret d'asil, el refugi i la protecció subsidiària. Tanmateix, hi ha almenys dos mecanismes més que poden ser associats a la protecció internacional: el reasentament i la protecció temporal en cas d'afluència massiva de persones desplaçades. Els subjectes de la protecció internacional són les persones que no tinguin la nacionalitat espanyola o bé les apàtrides.

La protecció internacional és un fet social que té incidència a Catalunya. Cada any hi arriben persones que cerquen protecció internacional per mor de temors fundats a ser perseguides, al país de la seva nacionalitat i també, en el cas dels apàtrides, al lloc de residència habitual, per motius de raça, religió, nacionalitat, opinions polítiques, pertinença a un determinat grup social, gènere o orientació sexual.

Al llarg dels darrers anys, la Generalitat, alguns ajuntaments i diverses entitats han dut a terme iniciatives i activitats relacionades amb la protecció internacional.

La Generalitat aporta ajut financer a les entitats actives en el sector de la protecció internacional mitjançant diverses convocatòries de subvencions; però també ha actuat directament en alguns moments de la història recent amb motiu de conflictes o crisis contemporànies. El 1995, durant la Guerra dels Balcans, va col·laborar en l'acollida de persones refugiades de Bòsnia, i el 1999 va col·laborar en l'acollida de persones refugiades de Kosovo. El Parlament de Catalunya ha aprovat diverses resolucions amb relació a conflictes internacionals: Síria (Declaració de 15 de març de 2012), Sàhara Occidental (Resolucions 162/IX, 730/XI), Colòmbia (Resolucions 410/IX i 732/IX), territoris kurds de l'Iraq (Resolució 161/IX), o Guatemala (Resolució 598/IX) en són alguns exemples.

A més, la protecció internacional al territori de Catalunya es basa en una persecució originada a d'altres països. En aquest sentit, el paper de la Generalitat de Catalunya en la protecció internacional té també un vessant exterior en la política de cooperació al desenvolupament. El Pla director de cooperació 2011-2014 fixa diversos objectius estratègics que permeten treballar en la protecció internacional, tant des d'una perspectiva de promoció dels drets humans i construcció de pau (OE4.1 i 7.2 de la línia de desenvolupament) com d'acció humanitària en situacions d'alta vulnerabilitat (OE 1.1 de la línia d'acció humanitària). L'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, així com diferents ajuntaments de Catalunya col·laboren financerament amb agències de Nacions Unides que tenen per mandat brindar protecció i assistència humanitària a desplaçats a la força, com l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR) o l'Agència de Nacions Unides per als refugiats de Pa-

lestina. Les iniciatives públiques de protecció internacional desenvolupades en el país de la persecució i en el de l'acollida han d'aspirar a relacionar-se estretament. De fet, a finals de l'any 2010, la proporció de persones que cercaven protecció a països diferents al d'origen era molt menor amb relació als refugiats ja declarats, o als desplaçats interns dins del país d'origen: dels 42,5 milions de persones arreu del món, el 2,11 % eren sol·licitants d'asil.

En l'àmbit local, hi ha hagut o hi ha iniciatives a Sabadell, Girona, Lleida, Reus, Sant Boi de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Tarragona, Terrassa, Amposta, Calella, Guardiola del Berguedà, Palafrugell, Sallent o Barcelona. Pel seu impacte i per la seva continuïtat, destaca el Servei d'atenció a immigrants, estrangers i refugiats (SAIER), creat l'any 1989 per l'Ajuntament de Barcelona en col·laboració amb entitats expertes en el suport a persones immigrades i sol·licitants d'asil. En l'actualitat en formen part la Fundació ACSAR, Creu Roja de Barcelona, el Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers (CITE), l'II·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona (ICAB), l'Associació d'Ajuda Mútua d'Immigrants a Catalunya (AMIC) i el Consorci per a la Normalització Lingüística (CPNL).

També hi ha hagut, i n'hi ha, iniciatives i experiències de diverses entitats. A més de la Fundació ACSAR i Creu Roja, ja esmentades, cal destacar, entre d'altres, la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiats, l'Accem, la Federació d'Associacions Catalanes Amigues del Poble Sahrauí, el Comitè Català per als Refugiats-Catalunya amb Acnur, la Coordinadora d'ONG de Girona, Exil, Igman-Acció Solidària, el Museu Memorial de l'Exili, Pen Català, Rubí Solidari, Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia, l'Associació Catalana per a la Integració d'Homosexuals, Bisexuals i Transsexuals Immigrants, l'Institut de Drets Humans de Catalunya, Iniciatives Solidàries, i SICAR Cat.

D'altra banda, hem de recordar i reconèixer amb gratitud que en alguns moments al llarg de la història, altres països han ofert la seva protecció a catalans. La Guerra Civil espanyola i el franquisme van obligar milers de catalans i espanyols a fugir de casa seva, en alguns casos abandonant fins i tot el país, cap un exili del qual molts no retornarien mai. En el període que va des de 1936 a 1975, França, Mèxic, Itàlia, la URSS i diversos països de l'est d'Europa, d'Amèrica i d'Àfrica, van ser els llocs on els exiliats trobaren refugi.

Les xifres de la protecció internacional a Catalunya

És possible mesurar la incidència de la protecció internacional a Catalunya. L'Oficina d'Asil i Refugi del Ministeri de l'Interior fa el recompte anual del nombre de sol·licituds d'asil i protecció subsidiària, que classifica per províncies on la persona presenta la seva sol·licitud (i sense tenir en compte les sol·licituds presentades a les ambaixades i consolats espanyols d'arreu).

Les sol·licituds de 2012 situen a Barcelona en el segon lloc del rànquing provincial (200 sol·licituds), després de Madrid; i a Girona i Tarragona amb xifres molt baixes (3 sol·licituds cadascuna). Tanmateix, el pes relatiu de les dades s'ha de matisar segons aquestes consideracions:

- el territori on la persona presenta una sol·licitud no ha de ser per força el territori on finalment s'instal·larà a viure;
- hi ha llocs on, per la importància del seu aeroport, per la proximitat a una frontera determinada, etcètera, hi és més previsible un major nombre de sol·licituds;
- a més de la legislació d'asil i protecció subsidiària, la legislació d'estrangeria disposa d'una tipologia d'autoritzacions de residència per a persones que, més directament o menys, han patit persecució o temença de patir-la. És el cas de les autoritzacions de residència per violència de gènere, per causes humanitàries, per a víctimes de tràfic d'éssers humans, o per col·laboració contra xarxes organitzades;

• altres situacions socials contemporànies en què potser no s'arriba a obtenir la protecció internacional *stricto sensu*, susciten en canvi nous i alternatius mecanismes de protecció i ajuda: és el cas dels escriptors perseguits, dels defensors dels drets humans, etcètera.

Sol·licitants de protecció internacional a les comunitats autònomes, 2012

Comunitat autònoma	Sol·licitants
Andalusia	215
Aragó	5
Astúries	9
Canàries	39
Cantàbria	19
Castella i Lleó	15
Castella-la Manxa	11
Catalunya	206
Extremadura	2
Galícia	10
Illes Balears	12
Madrid	1.280
Múrcia	13
Navarra	5
el País Basc	78
el País Valencià	185
la Rioja	1
Ceuta	184
Melilla	33
Total	2.322

Sol·licitants de protecció internacional a cada província, 2012

Província	Sol·licitants
Albacete	8
Alacant	33
Almeria	4
Àlaba	8
Astúries	9
Balears	12
Barcelona	200

Província	Sol·licitants
Biscaia	62
Burgos	6
Càceres	2
Cadís	51
Cantàbria	19
Castelló	1
Ceuta	184
Còrdova	26
la Corunya	7
Girona	3
Guipúscoa	8
Granada	15
Guadalajara	3
Huelva	1
Lleó	3
Lugo	1
Madrid	1.280
Màlaga	58
Melilla	33
Múrcia	13
Navarra	5
Palència	2
las Palmas	33
Pontevedra	2
la Rioja	1
Salamanca	1
Santa Cruz de Tenerife	6
Segòvia	1
Sevilla	60
Sòria	2
Tarragona	3
València	151
Saragossa	5
Total	2.322

Font: Anuario Estadístico del Ministerio del Interior, 2012

Espai legal i competencial

El marc jurídic de la protecció internacional el conformen normes internacionals de la Unió Europea, estatals i catalanes.

En el marc dels drets humans i en l'àmbit internacional destaquem l'article 14 de la Declaració Universal dels Drets Humans de 10 de desembre de 1948. Posteriorment, un seguit d'importants textos convencionals recullen aquest dret: la Declaració americana de drets i deures de l'home (1948, art. 27), la Convenció americana sobre drets humans (1969, art. 22), la Carta africana sobre drets humans (1981, art. 12), la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea (2007, art. 18) i, finalment, la Convenció de Ginebra de 28 de juliol de 1951, sobre l'estatut dels refugiats, el Protocol sobre l'estatut dels refugiats de 1967, i la Convenció sobre l'estatut dels apàtrides de 1954. En l'àmbit europeu destaquem sobretot el Reglament (CE) 343/2003 del Consell, de 18 de febrer de 2003.

El marc jurídic internacional es connecta amb l'estatal i el de la Generalitat. Pel que fa a l'Estat, l'article 149.1.2 de la Constitució declara la seva competència exclusiva sobre el dret d'asil. Aquesta competència es desenvolupa actualment a la Llei 12/2009, de 30 d'octubre, reguladora del dret d'asil i de la protecció subsidiària, el Reial decret 203/1995, de 10 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament d'aplicació de la Llei 5/1984 (pendent encara d'aprovació un reglament que desplegui la Llei 12/2009); el Reial decret 1325/2003, de 24 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament sobre règim de protecció temporal en cas d'afluència massiva de persones desplaçades; el Reial decret 865/2001, de 20 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament de reconeixement de l'estatut d'apatrídia, així com determinats aspectes de les normes d'estrangeria.

Per la seva banda, la Generalitat no disposa de competències directes en protecció internacional, però del seu marc competencial, al títol IV de l'Estatut d'autonomia, deriven les normes sectorials reguladores de serveis públics, prestacions i altres, als quals poden tenir accés els estrangers i els apàtrides. La competència de protecció internacional és exclusiva de l'Estat, però la Generalitat i els ajuntaments disposen d'un espai d'actuació legal. Hi ha almenys quatre raons per afirmar-ho:

- la jurisprudència del Tribunal Constitucional reconeix l'acció de les comunitats autònomes envers els estrangers basant-se en les competències autonòmiques pròpies, "sectorials", de tota mena: escola, sanitat, serveis socials, etcètera. És a dir, les competències sectorials fonamenten que les comunitats autònomes serveixin totes les persones: nacionals, estrangeres i apàtrides. Aquesta consideració té el suport de la competència de la Generalitat, i també dels ens locals, d'acolliments i integració de les persones immigrades (articles 84 i 138 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya);

- dins de la lògica anterior, tant a la Llei 10/2010, del 7 de maig, d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya, com a la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, els sol·licitants d'asil figuren dins de la tipologia d'usuaris. També concorda amb aquesta consideració el fet que les entitats sense finalitat de lucre que treballen amb persones sol·licitants de protecció internacional fa molts anys que poden ser beneficiàries de les diverses convocatòries de subvencions de les administracions catalanes en l'àmbit social i migratori;

- la Llei 26/2001, de 31 de desembre, de cooperació al desenvolupament, estableix que una de les finalitats de l'acció de govern en aquest àmbit ha de ser "el reconeixement i la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals individuals i col·lectius reconeguts internacionalment"; i habilita, per tant, la Generalitat per treballar per aquest objectiu des de la cooperació internacional i la sensibilització social a Catalunya;

- per últim, la Llei 12/2009, de 30 d'octubre, reguladora del dret d'asil i de la protecció subsidiària, a la seva disposició addicional 4a, estableix el següent:

Cooperació amb altres administracions públiques.

Les comunitats autònomes, d'acord amb les seves respectives competències en els àmbits sanitari, educatiu i social, gestionaran els serveis i programes específicament destinats a les persones sol·licitants d'asil, en coordinació i cooperació amb l'Administració General de l'Estat.

Així mateix, facilitaran l'accés a la informació respecte dels recursos socials específics per a aquest col·lectiu, així com sobre les diferents organitzacions d'atenció especialitzada a persones sol·licitants d'asil.

Segons el Tractat de funcionament de la Unió Europea (article 80), la solidaritat i el repartiment equitatiu de les responsabilitats institucionals regeixen el conjunt de les polítiques europees referents a l'espai de llibertat, seguretat i justícia, que afecten la circulació de persones, és a dir, la gestió i el creuament de fronteres exteriors, l'asil i la protecció internacional, i la immigració.

En el decurs dels darrers anys s'ha anat desvetllant una consciència europea de la dimensió local i regional de la solidaritat i la responsabilitat compartida en matèria d'asil, en especial els governs regionals que es troben a prop de les fronteres exteriors de la UE. El mateix passa amb les autoritats municipals d'aquelles ciutats on hi ha una forta influència de refugiats i sol·licitants d'asil. Els ens territorials assumeixen una important funció d'acollida i de primer contacte amb els nous arribats, incloent-hi la interlocució no només amb les víctimes, sinó també amb les ONG i la societat civil en general, per la qual cosa la seva responsabilitat també s'estén a la presa de consciència col·lectiva i a la formació. Malgrat aquesta realitat, els principis de solidaritat i responsabilitat compartida, fins avui, només incumbeixen als Estats i se sol excloure als ens locals i regionals. A més, en la programació del diàleg a nivell polític només es té en compte la càrrega financera dels Estats membres i no l'impacte que té l'acollida d'immigrants i sol·licitants de protecció internacional per a la cohesió social a escala regional i local, quan resulta que són principalment els governs locals i regionals els qui han de fer-hi front.

D'acord amb aquestes consideracions, el Comitè de les Regions de la UE ha formulat propostes (cf. Dictamen reforç de la solidaritat en la UE en l'àmbit de la política d'asil, adoptat al 96è Ple dels dies 18 i 19 de juliol de 2012, CIVEX-V-029) en la línia de garantir que els ens territorials participin activament en el sistema de repartiment i reubicació dels sol·licitants i beneficiaris de la protecció internacional, així com en els mecanismes d'acollida, i en el finançament europeu. El Comitè de les Regions es feia ressò de conflictes recents: les revoltes polítiques de l'anomenada Primavera Àrab als països del nord d'Àfrica i Orient Mitjà, i a la situació política general de zones com l'Afganistan i Pakistan, Iraq i Iran, que han provocat nous desplaçaments de població cap a Europa. Tanmateix, com dèiem, no es tracta d'una presa de consciència nova, sinó gradual. Per exemple, l'any 2009 el Comitè de les Regions plantejava les mateixes tesis sobre la responsabilitat compartida en reubicació, repartiment, acollida i finançament: dictamen El futur sistema europeu comú d'asil II, adoptat al 81è Ple dels dies 5 - 7 octubre de 2009, CONST-IV-021). A alguns Estats de la Unió, com ara Àustria, Bèlgica o el Regne Unit, ja és una realitat la responsabilitat compartida d'alguna de les esmentades dimensions, entre l'Estat i els ens subestats.

Oportunitat perquè Catalunya disposi d'un pla de protecció internacional

Són doncs diverses les raons perquè Catalunya tingui un pla de protecció internacional. Per un deure històric, perquè l'exili de la Guerra Civil i del franquisme és un component important en la sensibilitat de la societat catalana davant d'aquest fenomen migratori involuntari. Perquè Catalunya, que forma part de la comunitat internacional, té un deure moral que ha de ser permanent-

ment actualitzat: la protecció de persones és una de les màximes expressions de solidaritat d'un poble davant les violacions de drets humans i les persecucions per motius de nacionalitat, religió, etcètera, "Per com percebem i acollim els altres, els diferents, es pot mesurar el nostre grau de barbàrie o de civilització" (Tzvetan Tóodorov, 2008). Tot i que a Catalunya les magnituds de la protecció internacional no són avui dia gaire elevades, aquesta realitat hi és sempre present. La necessitat d'una gran regulació sobre el dret d'asil va cristal·litzar després de la Segona Guerra Mundial, amb la Convenció de Ginebra de 1951. Però des d'aleshores han aparegut, o s'han intensificat, noves formes de persecució de les persones: les sotmeses a tràfic, sobretot amb finalitat d'explotació sexual de dones i menors, les traficades amb finalitat d'explotació laboral a través de xarxes organitzades, les perseguides per motius de gènere (violència de gènere, mutilació genital femenina, violència feminicida, etc.), les desplaçades per motius mediambientals, els i les menors no acompanyats demandants d'asil, els nens i nenes soldats, les escriptores perseguides, les perseguides per la seva orientació sexual, les perseguides per defensar els drets humans, les que arriben als ports com a polissons, etcètera. Una i altra variant de persecució han tingut una forma genèrica de protecció, la del dret d'asil, i també formes específiques, programes particulars, línies d'ajuda, xarxes i estructures pròpies de solidaritat. Copsar aquest actual i nou conjunt de problemes socials i contribuir a donar-hi resposta esdevé, per a Catalunya, una obligació i una ocasió d'obertura democràtica. A més, la solidaritat i l'obertura democràtica no s'han de limitar al que succeeixi al territori català: és important que Catalunya expressi d'alguna forma la seva alarma, solidaritat i reacció pràctica davant de les grans crisis humanitàries que cada any succeeixen arreu del món. Jurídicament, el dret d'asil és una competència exclusiva de l'Estat, però les competències pròpies i sectorials de la Generalitat permeten una activitat pública directa i que incideixi i impulsi les iniciatives de la societat civil.

És per això que el Govern creu necessari disposar del present Pla de protecció internacional a Catalunya, com a instrument de concreció d'aquesta política pública, que marqui principis, mesures i línies de finançament per als propers anys. El Pla ens ha de permetre acostar-nos millor al mandat d'"impulsar la projecció internacional de Catalunya i donar suport a les iniciatives de la societat civil." (Eix 7.188 del Pla de Govern 2013-2016, Generalitat de Catalunya, 11 de juny de 2013).

2

El Document de bases

El Pla de protecció internacional a Catalunya s'inspira en un document previ, el document de bases del Pla de protecció internacional a Catalunya. El mes de setembre de 2011 fou creat el Grup de treball sobre Protecció Internacional al si de la Taula de Ciutadania i Immigració, que és l'òrgan col·legiat de la Generalitat que canalitza la participació del conjunt de la població i de les seves organitzacions en les polítiques de ciutadania i d'immigració (Decret 86/2008, de 15 d'abril).

La finalitat dels debats del Grup de treball va ser escatir l'oportunitat de comptar amb el Pla i fixar-ne els seus possibles principals continguts a partir de la prèvia anàlisi dels problemes més rellevants tant pel que fa a l'atorgament o no de la protecció com a l'acollida dels que la demanen. El grup es va reunir els dies 19 d'octubre i 2 de desembre de 2011, i els dies 19 de març, 7 de maig, 28 de juny i 30 de novembre de 2012. El fruit final dels debats del grup va ser el Document de bases, que va ser presentat a la comissió permanent de la Taula de Ciutadania i Immigració

de 7 de maig de 2013 i posteriorment ratificat. Els arguments referits als capítols 1 i 3 d'aquest Pla, i en particular a l'Anàlisi de la situació, apareixen de forma més extensa al propi Document de bases, que també inclou la llista de documents de referència que s'hi van tenir en compte. El Document de bases es pot consultar a:

gencat.cat/benestarsocialifamilia/immigracio/protecciointernacional

Van participar en el grup de treball les organitzacions següents: Accem, Creu Roja, Associació Catalana de Solidaritat i Ajuda al Refugiat, Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, Associació Catalana per a la Integració d'Homosexuals, Bisexuals i Transsexuals Immigrants, EXIL, Institut de Drets Humans de Catalunya, PEN Català, Iniciatives Solidàries, SICAR cat, Ajuntament de Barcelona i, per part de la Generalitat, la Direcció General per a la Immigració.

3

Anàlisi de la situació

Actualment, en l'àmbit de la protecció internacional hi ha problemes de naturalesa diversa que deriven de limitacions de la legislació, de la pràctica administrativa o de la situació de les persones per se: l'exclusió dels ciutadans europeus comunitaris del dret a sol·licitar asil, l'augment de les causes de denegació, la desaparició del dret a sol·licitar asil a les ambaixades o consolats espanyols, el desconeixement d'aspectes pràctics i tècnics del dret d'asil per part de funcionaris del sector, la manca d'informació per part de potencials beneficiaris del dret, la concepció de "tercer país segur" com a causa d'inadmissibilitat de la sol·licitud, l'exigència de visat de trànsit a potencials sol·licitants d'asil la intenció dels quals és formular la seva sol·licitud a d'altres països, la disparitat de criteris en l'estudi de l'admissió a tràmit de sol·licituds, l'establiment de diferents procediments de tramitació, tot establint terminis molt reduïts per resoldre, tant a la frontera com en els centres d'internament d'estrangers, la centralització a Madrid del procés administratiu, la política restrictiva pel que fa a la concessió d'asil o altres formes de protecció internacional, la situació de perill d'alguna de les famílies de les persones perseguides, la irregularitat en què incorren les persones amb sol·licituds no admeses o denegades, la dificultat dels sol·licitants d'asil per inscriure's als serveis públics d'ocupació, el nombre insuficient de places residencials, la pràctica de les entitats gestores dels equipaments que han de traslladar les persones cap a d'altres comunitats autònomes on hi ha recursos disponibles, etcètera.

4

Recursos actuals

Els recursos de la protecció internacional al territori de l'estat que atorga la protecció són tots els fons, serveis i programes específicament destinats a les persones sol·licitants d'asil, i també els serveis i programes propis de les competències sectorials que s'adrecen al conjunt de la població: salut, educació, serveis socials, i altres. La relació següent representa la tipologia de fons, serveis i programes específics actualment existents:

- places residencials i centres d'acollida a refugiats;
- subvencions públiques a beneficiaris de centres d'acollida de refugiats per cobrir despeses

personals de primera necessitat, sanitat, transport, compra de vestuari, activitats educatives, formació lingüística, formació ocupacional, lleure, llars d'infants, interpretació i traducció, decessos, etcètera;

- subvencions públiques a entitats per a programes de: incidència política, accions de formació i de sensibilització per a la població en general, acollida, integració, etcètera;
- subvencions públiques destinades al retorn i al reassentament;
- finançament mitjançant, entre d'altres, els fons següents: Fons europeu per als refugiats, Fons europeu per al retorn, Fons europeu per a la integració de nacionals de tercers països, Fons social europeu, etcètera. Amb aquest finançament s'han fixat alguns programes estables, com ara el Projecte Esperança o la Xarxa Ariadna;
- Fons de contribucions voluntàries de les Nacions Unides per a les víctimes de la tortura;
- ajuts estatals per a defensors de drets humans;
- formació adreçada a empleats públics: membres dels cossos de seguretat, personal dels CIE, de les subdelegacions del Govern, etcètera. I formació adreçada a la població en general.

5

Subjectes del Pla: les persones perseguides, la societat catalana

Les mesures del Pla s'adrecen a dos grups de persones:

a) Les persones perseguides. Col·lectius

Dins del conjunt dels sol·licitants d'asil és possible identificar-ne un seguit de col·lectius, tot i que no es tracta d'una classificació tancada. A més, a vegades l'acció pública de protecció no coincideix amb la de l'atorgament de l'estatut de persona protegida, sinó amb alguna altra, com ara l'accés als serveis socials, els programes de sensibilització, etc. No totes les persones perseguides i susceptibles de ser protegides s'identifiquen necessàriament amb les sol·licituds d'asil. Les responsabilitats actuals de les administracions han enriquit o complementat la protecció internacional "clàssica". S'ha de tenir també en compte que alguns dels col·lectius pateixen una vulnerabilitat especial. De fet, la Llei del dret d'asil i de la protecció subsidiària reconeix que, dins el conjunt de persones sol·licitants o beneficiàries de protecció internacional, n'hi ha algunes que tenen una "situació d'especial vulnerabilitat" (article 46), que caldrà "tenir en compte". Tot seguit s'esmenten, com a substantius o situacions, els col·lectius que avui és possible d'identificar.

• Sol·licitants d'asil

• Menors no acompanyats perseguits

Caldrà tenir en compte la situació específica dels "menors i els menors no acompanyats" perseguits o víctimes –entre els quals, per exemple, els menors víctimes de tràfic de persones i els anomenats nens i nenes soldats-. La concurrència mal gestionada de procediments entre la legislació d'asil i la d'estrangeria es presenta com un desavantatge en la gestió de la seva situació. Una altra dificultat és la de la concurrència de competències de tutela i acollida entre diverses comunitats autònomes.

• **Tràfic de persones**

A les persones sotmeses a tràfic –el 79 % de les quals són supòsits de violència de gènere en dones i nenes, amb finalitat d'explotació sexual- quasi no se les concedeix el dret d'asil per la via de la legislació d'asil i tampoc per la via de les autoritzacions excepcionals de residència per la “situació personal de la víctima”, sinó per la de les autoritzacions de residència per “col·laboració amb les autoritats” (ambdós casos, article 59.bis de la Llei orgànica 4/2000), la qual cosa desdibuixa o impedeix una millor visibilitat de la causa concreta de persecució. A més, la legislació d'estrangeria ofereix un estatus de protecció menor que el de la legislació d'asil. Un altre problema és que l'anomenat “període de reflexió” que l'autoritat ha d'oferir a la presumpta víctima, s'acompleix formalment, però no es duu a terme a la pràctica. Aspectes cabdals del tràfic de persones es regulen pel Protocol de Palerm (2000), la Directiva 2011/36/CE del Parlament i el Consell, i el Codi Penal. Altrament, la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, la Fiscalia General de l'Estat, el Consell General del Poder Judicial, l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, la Federació de Municipis de Catalunya, el Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya i el Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya van subscriure en data 17 d'octubre de 2013, el Protocol de protecció de les víctimes de tràfic d'éssers humans a Catalunya, com una adaptació del Protocol marc estatal, aprovat el 28 d'octubre de 2011. L'Estat disposa de línies específiques de finançament (vegeu, per exemple, l'Ordre SSI/1839/2012, de 2 d'agost, BOE 199).

• **Desplaçaments massius**

Els desplaçaments massius disposen d'un mecanisme específic de protecció (Reial decret 1325/2003, de 24 d'octubre). Hi ha hagut exemples d'aplicació real d'aquesta protecció, per exemple, per a ciutadans kosovars.

• **Persones torturades**

La tortura ha estat prohibida de forma terminant en tot instrument de drets humans rellevant des de la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948. Tot i la prohibició absoluta en les normes internacionals, un cop d'ull a qualsevol dels informes del Relator especial relatiu a la qüestió de la tortura de les Nacions Unides o als informes més recents del Comitè Internacional de la Creu Roja (CICR) o, simplement, a molts diaris, palesa amb escreix que en molts països la tortura se segueix practicant de forma comú. Molts sol·licitants de protecció internacional que han estat perseguits als seus països d'origen, de residència o de trànsit poden sumar al seu cas la traumàtica experiència d'haver patit tortures, que requereixen la corresponent atenció psicològica o psiquiàtrica.

• **Defensores i defensors de drets humans**

Les persones que són amenaçades o perseguides per la seva activitat o militància en defensa dels drets humans i que requereixen una protecció subsidiària són també una variant de grup vulnerable. Avui obtenen protecció per la via de l'autorització de residència per circumstàncies excepcionals. Ocasionalment, l'Estat ha aprovat ajudes específiques per a aquestes persones (Reial decret 1257/2007, de 21 de setembre). La Generalitat ha comptat amb el Pla de protecció de defensors i defensores de drets humans (2009).

• **Escriutores i escriptors perseguits**

És la manifestació de les agressions a la llibertat d'expressió i els drets lingüístics. El mes de maig de 2011, el Parlament de Catalunya va aprovar la Resolució 756/VI del Parlament de Catalunya, sobre la declaració de Catalunya com a comunitat refugi per a escriptors perseguits en els seus països d'origen per raó de llur obra i llur pensament. La Resolució instava el Govern català a establir un conveni amb el Parlament Internacional d'Escriptors per a impulsar a Catalunya un programa d'acolliment temporal d'un nombre no inferior a cinc escriptors refugiats, d'acord amb

uns paràmetres de cooperació bilateral similars als que s'apliquen en el marc de la Xarxa de Ciutats Refugi ICORN (International Cities of Refuge Network) i cercar les possibles fórmules de finançament d'aquesta cooperació.

• Reassentaments

A partir de la nova Llei del dret d'asil i de la protecció subsidiària, el Consell de ministres ha d'aprovar anualment el nombre de persones que podran ser objecte de reassentament a Espanya en virtut dels programes de reassentament, que s'han d'elaborar en col·laboració amb l'ACNUR i, en el seu cas, amb altres organitzacions internacionals rellevants. El reassentament és un procés mitjançant el qual una persona perseguida que ha trobat refugi temporal en un altre país, és desplaçat a un tercer país que li dóna protecció permanent. Amb aquest instrument es garanteix una protecció duradora a la persona refugiada i, d'altra banda, és una expressió de solidaritat internacional amb els països empobrits, els quals suporten l'acollida de la majoria de refugiats que hi ha al món. Per als anys 2010, 2011, 2013 i 2014 el Consell de ministres ha aprovat ja contingents de 75, 100, 30 i 30 reassentats respectivament. Cap d'aquestes persones, però, va ser traslladada a Catalunya.

• Apatrídia

Les persones apàtrides, és a dir, les persones que no són considerades com a nacionals seus per cap estat, segons la respectiva legislació poden arribar a patir persecució i, en conseqüència, ser mereixedores de protecció. La legislació espanyola (Reial decret 865/2001, de 20 de juliol) estableix més limitacions als apàtrides que als sol·licitants d'asil pel que fa a l'accés a l'autorització de treball, al dret de reagrupament, etcètera.

b) La societat catalana. Incidència política i social

Cal expressar decididament la necessitat d'incidir políticament i social davant dels conflictes internacionals que provoquen les diverses formes de persecució. Aquesta incidència contribuirà a fer visible la gravetat del problema i a sensibilitzar la població. En aquest sentit, és necessari:

- conèixer els motius del desplaçament forçat al món a fi de treballar en les causes generadores de desigualtats i de vulneració dels drets humans;
- conèixer la situació en què viuen les persones perseguides i/o refugiades;
- saber que més del 80 % de les persones perseguides i/o refugiades viu a països empobrits;
- fer visibles les persones perseguides i/o refugiades i llurs aportacions a la societat catalana;
- fer partícips a les persones perseguides i/o refugiades de les accions d'incidència;
- donar a conèixer a la societat catalana aquest Pla, les seves mesures i la resta de mecanismes per incidir en els conflictes i en les seves causes.

La incidència la fa la societat catalana, incloent-hi les persones perseguides i/o refugiades que viuen a Catalunya, directament i mitjançant l'impuls de les administracions públiques, el Parlament i les institucions adients.

6

Administracions responsables

Cada ens local és competent per raó de la matèria, i en funció de la legislació de règim local i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Cada departament de la Generalitat és competent per raó de la matèria: menors, tràfic de persones, etc.

La Direcció General per a la Immigració (Generalitat) ha de garantir les funcions següents:

- a) el seguiment d'aquest Pla i l'impuls del compliment de les seves mesures;
- b) la participació i el suport administratiu a les entitats especialitzades i a les persones sol·licitants i beneficiàries de protecció internacional, amb el manteniment d'un canal de representació institucional. Sense perjudici d'altres comissions o consells, el canal de representació serà un grup de treball, l'acord de creació o continuïtat del qual es promourà al si de Taula de Ciutadania i Immigració. Aquest grup ha de rebre suport de la secretaria administrativa per part de la Direcció General per a la Immigració (article 12 del Decret 86/2008);
- c) la participació dels ens locals, mitjançant les dues vocalies que les organitzacions associatives d'ens locals més representatives de Catalunya ostenten al si de la comissió permanent de la Taula de Ciutadania i Immigració (article 6. 2.C.1 del Decret 86/2008, de 15 d'abril);
- d) la participació dels departaments de la Generalitat a través de la Comissió Interdepartamental d'Immigració (Decret 125/2001, de 15 de maig), i
- e) la col·laboració amb l'Administració General de l'Estat en la gestió de les competències relatives al dret d'asil i l'apatrídia (article 20.e de la Llei 10/2010, del 7 de maig).

7

Principis rectors i d'acció institucional

Principis rectors de la política pública de protecció internacional

Els principis rectors del Pla de protecció internacional a Catalunya no poden ser diferents dels ja existents en el nostre ordenament jurídic, en la nostra cultura política i en la nostra sensibilitat com a societat quan reacciona davant de situacions de persecució, vulnerabilitat i risc d'exclusió social. D'acord amb l'Estatut d'autonomia, la Generalitat i els ens locals han d'orientar les polítiques públiques –i la protecció internacional n'és una– d'acord amb els principis rectors que estableixen la Constitució i l'Estatut (articles 39 i següents). Els principis rectors de l'Estatut d'autonomia, en el context de la política pública de protecció internacional són:

- promoció de la igualtat de totes les persones amb independència de l'origen, la nacionalitat, el sexe, la raça, la religió, la condició social o l'orientació sexual; així com la promoció de l'eradicació del racisme, de l'antisemitisme, de la xenofòbia, de l'homofòbia i de qualsevol altra expressió que atempti contra la igualtat i la dignitat de les persones;

- promoció de la plena integració social, econòmica i laboral de les persones i dels col·lectius més necessitats de protecció, especialment dels que es troben en situació de pobresa i de risc d'exclusió social;
- promoció de la participació individual i associativa en els àmbits cívic, social, cultural, econòmic i polític, amb ple respecte als principis de pluralisme, lliure iniciativa i autonomia;
- promoció de la cultura de la pau i d'establiment de programes d'ajut humanitari d'emergència, i
- cura perquè la memòria històrica es converteixi en símbol permanent de la tolerància, de la dignitat dels valors democràtics, del rebuig dels totalitarismes i del reconeixement de totes les persones que han patit persecució a causa de llurs opcions personals, ideològiques o de consciència.

Principis d'acció institucional de la protecció internacional

L'àmbit propi de l'acció de la Generalitat i els ens locals en la protecció internacional és el territori de Catalunya, però també hi ha determinades connexions amb la Unió Europea, amb l'Estat i amb el conjunt de la comunitat internacional. Per això sembla oportú destacar els principis següents d'acció institucional:

- col·laboració i ajuda mútua entre la Generalitat, l'Estat i la resta de comunitats autònomes per a la fixació de polítiques comunes en l'exercici eficaç de les seves competències;
- participació de la Generalitat en els òrgans i els mecanismes bilaterals i multilaterals de col·laboració amb l'Estat i amb altres comunitats autònomes en l'àmbit de les competències respectives;
- participació en la formació de les posicions de l'Estat davant de la Unió Europea, seguiment de la política europea i de l'acció exterior de l'Estat per a garantir la representació dels interessos de Catalunya;
- control dels principis de subsidiarietat i de proporcionalitat que estableixi el dret de la Unió Europea amb relació a les propostes legislatives europees si aquestes propostes afecten competències de la Generalitat;
- participació en la gestió dels fons europeus;
- adopció de mesures necessàries per a executar les obligacions derivades dels tractats i els convenis internacionals ratificats per l'Estat espanyol o que vinculin l'Estat en l'àmbit de les seves competències;
- promoció de la cooperació amb les regions europees amb què comparteix interessos econòmics, socials, ambientals i culturals, així com amb altres territoris, i
- participació en els organismes internacionals competents en matèries d'interès rellevant per a Catalunya.

8

Mesures

Les mesures deriven de l'anàlisi de problemes, de la tipologia de recursos existents (i d'altres que es poden crear), i de la tipologia d'actors que aquest Pla identifica: les persones perseguides, la societat catalana, i les administracions públiques.

1. Millora del règim jurídic de la protecció internacional i de l'apatrídia, i de la seva posada en pràctica

a) La Generalitat canalitzarà iniciatives i propostes de millora de la legislació de protecció internacional, i de la seva posada en pràctica a través dels corresponents serveis administratius, tant a nivell de la Unió Europea com a nivell de l'Estat. Les iniciatives i propostes poden derivar tant de les entitats especialitzades com de la Generalitat o dels ens locals.

Els canals per a aquestes propostes poden ser, entre d'altres:

- Comissió Interministerial d'Asil i Refugi,
- Oficina d'Asil i Refugi,
- ACNUR,
- Formacions del consell de ministres de la Unió Europea, segons el sistema de participació de les comunitats autònomes acordat mitjançant la Llei 2/1997, de 13 de març, per la qual es regula la Conferència per a assumptes relacionats amb les Comunitats Europees,
- Subcomissió bilateral de cooperació entre Generalitat i Estat en matèria d'immigració, treball i residència d'estrangers,
- Conferència Sectorial de la Immigració,
- Comissió Sectorial d'Immigració,
- Oficines d'estrangers a Catalunya.

b) La Generalitat ha de donar eficàcia jurídica a les activitats formatives que els sol·licitants d'asil o de protecció subsidiària realitzin durant el temps previ a l'obtenció de la corresponent resolució administrativa que els reconeix o denega el dret. Aquesta eficàcia consisteix a convalidar les accions formatives als efectes de l'obtenció dels informes d'integració, d'esforç d'integració, certificats d'acollida i similars, propis tant de la legislació d'acollida com de la d'estrangeria.

c) La Generalitat, mitjançant la Direcció General per a la Immigració, ha d'estudiar la possibilitat de realitzar informes favorables a l'atorgament de les autoritzacions de residència temporal per circumstàncies excepcionals que es preveuen a l'article 126.3 del Reial decret 557/2011 quan el trasllat al país d'origen impliqui un perill per a la seguretat de la persona o de la seva família, sempre que aquests informes siguin requerits per l'Administració de l'Estat. Els requisits per a l'atorgament d'aquest tipus d'informes s'ha de regular mitjançant instruccions o circulars.

2. Formació i informació

La Generalitat ha de programar i dur a terme informació i formació en matèria de protecció internacional adreçada a la població en general, inclosa la població immigrada, i específicament als

seus empleats i als dels ens locals, amb l'objectiu tant d'incrementar el coneixement sobre la protecció internacional, com de capacitar els professionals que s'ocupin dels sol·licitants de protecció internacional. L'impuls de la formació es podrà fer directament amb accions formatives arreu del territori de Catalunya i també gràcies al suport de l'oferta formativa dels ens locals i de les entitats.

La Generalitat ha de facilitar l'accés a la informació quant als recursos socials específics per a aquest col·lectiu, així com pel que fa a la totalitat de recursos socials. Ha d'informar també sobre les diferents organitzacions d'atenció especialitzada a persones sol·licitants de protecció internacional.

La Generalitat té la responsabilitat d'elaborar l'Informe anual sobre la situació d'integració social dels estrangers (article 20 de la Llei 10/2010, d'acollida, del 7 de maig). Aquest Informe ha de tenir en compte també la situació dels sol·licitants d'asil, els refugiats i els apàtrides..

3. Acollida

La Generalitat ha de dur a terme les gestions institucionals i polítiques necessàries perquè es faci efectiva a Catalunya la previsió de la disposició addicional 4a de la Llei 12/2009, segons la qual les comunitats autònomes gestionaran, d'acord amb les respectives competències sectorials, els serveis i programes específicament adreçats a les persones sol·licitants d'asil, en coordinació i cooperació amb l'Administració General de l'Estat.

La Generalitat i els ens locals han de promoure i recolzar accions i programes d'acollida socials, i també culturals i lingüístics.

La Generalitat ha de procurar aportar recursos i finançament propi, així com instar que l'Estat incrementi la seva aportació en recursos i finançament quant a qualsevol tipus de recursos i línies de finançament específicament adreçats a les persones sol·licitants de protecció internacional i d'altres col·lectius vulnerables sotmesos a persecució: ajudes directes per a necessitats personals, recursos residencials, formació, convalidació i homologació de títols, assistència psicològica, traducció i interpretació, ajudes al retorn i al reassestament, ajudes a entitats especialitzades, etcètera.

La Generalitat ha de procurar aportar recursos i finançament propi, així com instar que l'Estat incrementi la seva aportació en recursos i finançament quant a les necessitats d'acollida i retorn eventual, d'escriptors perseguits, defensors de drets humans, nens i nenes soldats, víctimes de tràfic de persones, víctimes de tortura i altres.

La Generalitat, en alguns casos i amb la col·laboració dels ens locals, ha de donar estabilitat a programes que ja han existit, com ara el de defensors i defensores de drets humans.

En particular, i d'acord amb la voluntat del Parlament de Catalunya, la Generalitat ha d'establir un conveni amb el Parlament Internacional d'Escriptors per a impulsar a Catalunya un programa d'acolliment temporal d'un nombre no inferior a cinc escriptors refugiats (Resolució 756/VI, maig de 2011).

4. Contribució a la resposta internacional davant els desplaçaments forçosos, afluències massives, reassestaments i altres

La Generalitat ha de dur a terme les gestions institucionals i polítiques necessàries davant l'Estat, per ser consultada, prèviament a la seva adopció, en els acords dels consells de ministres que concreten el contingent anual de persones reassestades.

La Generalitat ha de col·laborar amb l'Estat en l'acollida de persones reassentades, mitjançant la distribució i acollida a Catalunya d'una part proporcional del contingent de persones reassentades, contingent que s'aprova cada any mitjançant els esmentats acords del consell de ministres. La col·laboració s'ha de procurar expressar mitjançant convenis de col·laboració.

La Generalitat ha de planificar l'acollida d'emergència de fenòmens d'afluència massiva de persones desplaçades, amb la intervenció, en tot cas, dels departaments competents en serveis socials, protecció civil i seguretat pública i les organitzacions especialitzades en protecció internacional i en acollida.

La Generalitat ha d'acordar amb l'Estat la coordinació de les mesures anteriors. Així mateix, les mesures s'han de dur a terme en col·laboració amb organitzacions especialitzades en protecció internacional i en acolliment, i amb les organitzacions internacionals especialitzades.

La Generalitat i els ens locals han de contribuir a l'esforç solidari de la comunitat internacional per donar resposta als desplaçaments forçosos.

5. Incidència política i social

La Generalitat i els ens locals han de contribuir a incrementar la incidència política i la mobilització de la societat civil i de les institucions pròpies, amb la finalitat de promoure la protecció internacional i de denunciar les situacions concretes de cada conflicte on es produeixen les persecucions i les vulneracions de drets humans.

En aquest sentit, la Generalitat i els ens locals han de procurar donar suport a iniciatives de la societat civil, alhora que també ha de promoure la seva participació i la canalització del seus posicionaments al si de la comunitat internacional i a través dels mitjans de comunicació, de xarxes estatals i internacionals i d'organitzacions internacionals.

La Generalitat pot adoptar campanyes d'informació i pot col·laborar amb els mitjans de comunicació en l'àmbit de la protecció internacional.

6. Finançament

La Generalitat ha d'instar la Comissió Europea, així com l'Estat, perquè es vetlli per la plena aplicació del *principi d'associació*, base del funcionament dels fons europeus, per garantir la participació de totes les parts interessades, a escala local i regional, tant en la definició de les prioritats de finançament com en l'avaluació. L'aplicació d'aquest principi ha de seguir el marc d'execució previst al capítol IV de la proposta de Reglament pel qual s'estableixen disposicions generals sobre el Fons d'Asil i Migració [COM(2011) 752 final].

La Generalitat ha de promoure la inclusió del finançament estatal en matèria de protecció internacional, a través del Fons per a la Integració, Acollida i Reforç Educatiu dels Immigrants. (la proposta d'actuació número 10 del Document de consens del Pacte nacional per a la immigració, de 21 de març de 2012, consisteix a "Reclamar a l'Estat una major dotació" de l'esmentat Fons.)

La Generalitat ha de procurar aportar recursos i finançament propi, així com instar que l'Estat incrementi la seva aportació en recursos i finançament per a l'acollida, la formació i la informació, la incidència i la mobilització, els reassentaments i les activitats en supòsits d'afluència massiva de persones desplaçades.

La Generalitat podrà impulsar la participació conjunta, amb altres administracions i entitats, en projectes transnacionals que tinguin finançament internacional.

9

Vigència i seguiment

Aquest Pla té una vigència de quatre anys.

La Direcció General per a la Immigració de la Generalitat ha de garantir el seguiment i impuls del compliment de les seves mesures del Pla, i ha de vetllar perquè les mesures tinguin l'abast transversal i territorial adequat. Tècnicament, el seguiment del compliment del Pla s'ha de fer mitjançant una fitxa per a cada una de les mesures en què s'estableixin els indicadors per tal de mesurar-ne el nivell d'execució.

Un cop l'any, la Direcció General per a la Immigració de la Generalitat ha de donar compte del compliment de les mesures a la Comissió Interdepartamental d'Immigració, a la Taula de Ciutadania i Immigració; i almenys un cop durant la vigència del Pla, al Parlament, mitjançant compareixença a la comissió que correspongui.